

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1645/2005

z dnia 6 października 2005 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2603/2000 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego między innymi z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 20,

uwzględniając wniosek przedłożony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. WCZEŚNIEJSZA PROCEDURA

- (1) Rada, na mocy rozporządzenia (WE) nr 2603/2000⁽²⁾, nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu („PET”) o współczynniku lepkości wynoszącym 78 ml/g lub wyższym, zgodnie z DIN („Deutsche Industrienorm”) 53728, zwykle objętego kodem CN 3907 60 20 i pochodzącego między innymi z Indii („produkt objęty postępowaniem”). Powzięte środki przyjęły formę specyficznego cła, którego wysokość wahała się pomiędzy 0 a 41,3 EUR za tonę w odniesieniu do współpracujących indywidualnych eksporterów indyjskich oraz specyficznego cła wynoszącego 41,3 EUR za tonę dla wszystkich innych indyjskich eksporterów.

B. OBECNA PROCEDURA**1. WNIOSEK O DOKONANIE PRZEGLĄDU**

- (2) W następstwie nałożenia ostatecznych środków Komisja otrzymała wniosek o wszczęcie przyspieszonego przeglądu rozporządzenia (WE) nr 2603/2000 zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego, złożony przez indyjskiego producenta produktu objętego postępowaniem, przedsiębiorstwo South Asian Petrochem Limited („wnioskodawca”). Wnioskodawca twierdził, że nie jest powiązany z żadnym innym eksporterem produktu objętego postępowaniem. Ponadto zapewnił, że nie wywoził

produktu objętego postępowaniem w czasie pierwotnego okresu objętego dochodzeniem (tj. od dnia 1 października 1998 r. do dnia 30 września 1999 r.), ale wywoził go do Wspólnoty w późniejszym okresie.

2. WSZCZĘCIE PRZYSPIESZONEGO PRZEGLĄDU

- (3) Komisja zbadała dowody przedstawione przez wnioskodawcę i uznała je za wystarczające do rozpoczęcia przeglądu zgodnie z przepisami art. 20 rozporządzenia podstawowego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedstawienia uwag przez odpowiedni przemysł wspólnotowy, Komisja wszczęła przyspieszony przegląd rozporządzenia (WE) nr 2603/2000 w odniesieniu do wnioskodawcy, publikując zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej⁽³⁾.

3. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (4) Produkt poddany niniejszemu przeglądowi jest tym samym, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2603/2000 (patrz: motyw 1).

4. OKRES OBJĘTY DOCHODZENIEM

- (5) Dochodzenie dotyczące subsydiowania objęło okres od dnia 1 października 2003 r. do dnia 30 września 2004 r. („okres objęty dochodzeniem”).

5. ZAINTERESOWANE STRONY

- (6) Komisja oficjalnie powiadomiła wnioskodawcę oraz rząd Indii o wszczęciu dochodzenia. Ponadto inne zainteresowane podmioty otrzymały możliwość przedstawienia na piśmie swoich uwag oraz wniosków o przesłuchanie. Komisja nie otrzymała jednak żadnych tego rodzaju uwag ani wniosków o przesłuchanie.
- (7) Komisja przesłała wnioskodawcy kwestionariusz i otrzymała wyczerpującą odpowiedź w ustalonym terminie. Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne dla celów dochodzenia oraz przeprowadziła wizyty weryfikacyjne na terenie przedsiębiorstwa wnioskodawcy w Kalkucie i w Haldii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 822/2004 (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 3).

⁽³⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2005, str. 2.

C. ZAKRES PRZEGLĄDU

- (8) Komisja przeprowadziła analizę tych samych programów subsydiowania, które przeanalizowano w dochodzeniu pierwotnym. Sprawdzono również, czy wnioskodawca korzystał w przeszłości z jakichkolwiek innych programów subsydiowania lub otrzymał subsydia *ad hoc* w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem.

D. WYNIKI DOCHODZENIA

1. PRYZNANIE STATUSU „NOWEGO EKSPORTERA”

- (9) Wnioskodawca w sposób zadowolający wykazał brak bezpośredniego lub pośredniego powiązania z którymkolwiek z producentów eksportujących, podlegających obowiązującym środkom wyrównawczym dotyczącym produktu objętego postępowaniem.
- (10) Dochodzenie potwierdziło, że wnioskodawca nie wywoził produktu objętego postępowaniem w pierwotnym okresie objętym dochodzeniem, tj. od dnia 1 października 1998 r. do dnia 30 września 1999 r. oraz że rozpoczął wywóz do Wspólnoty po tym okresie. Ponadto wnioskodawca podczas pierwotnego okresu objętego dochodzeniem nie był indywidualnie przesłuchiwany z przyczyn innych niż odmowa współpracy z Komisją.
- (11) W związku z powyższym wnioskodawca powinien być uznawany za nowego eksportera. Dlatego też, zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do wnioskodawcy należy ustalić indywidualną stawkę cła wyrównawczego.

2. SUBSYDIOWANIE

- (12) Na podstawie informacji zawartych w odpowiedzi wnioskodawcy na kwestionariusz Komisji oraz zgromadzonych następnie podczas dochodzenia, przebadano następujące programy:
- Program „paszportowy” uprawnień celnego,
 - Program Kredytów Eksportowych,
 - Program jednostek zorientowanych na wywóz/Program specjalnych stref ekonomicznych,
 - Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz,
 - Program zwolnień z podatku dochodowego,
 - Program bodźców gospodarczych dla Bengalu Zachodniego.

2.1. PROGRAMY PIERWOTNIE PRZEBADANE, Z KTÓRYCH KORZYSTAŁO PRZEDSIĘBIORSTWO

2.1.1. Program jednostek zorientowanych na wywóz („EOUS”)/Program specjalnych stref ekonomicznych („SEZS”)

a) Podstawa prawna

- (13) Powyższe programy oparte są na Ustawie o handlu zagranicznym (rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22

z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym”). Przedmiotowa ustawa upoważnia rząd Indii do wydawania komunikatów dotyczących polityki handlowej, wcześniej zwanej „polityką eksportu-importu”, zaś od dnia 1 września 2004 r. nazwanej „polityką handlu zagranicznego”. Polityka handlu zagranicznego na lata 2004–2009 („PHZ”) obejmująca politykę eksportu i importu na lata 2002–2007 odnosi się do okresu objętego postępowaniem przeglądownym w niniejszym przypadku. Ponadto rząd Indii ustala również procedury regulujące PHZ w „Podręczniku procedur. Część 1.” („PPC 1”) (¹).

- (14) Szczegóły wyżej wspomnianych programów zawarto odpowiednio w rozdziałach 6 (EOUS) i 7 (SEZS) PHZ i PPC 1.

b) Kwalifikowalność

- (15) Z wyjątkiem przedsiębiorstw zajmujących się wyłącznie handlem, wszystkie przedsiębiorstwa, które z zasady podejmują się wywozu całej swojej produkcji towarów lub usług, mogą zostać objęte EOUS lub SEZS. Jednakże odwrotnie niż w przypadku sektora usług lub rolnictwa, przedsiębiorstwa działające w sektorach przemysłowych muszą spełniać minimalny próg inwestycyjny środków trwałych (wynoszący 10 mln rupii indyjskich), aby kwalifikować się do EOUS.

c) Praktyczne zastosowanie

- (16) Program SEZS jest kontynuacją byłego Programu stref przetwórstwa wywozowego („EPZS”). Specjalne strefy ekonomiczne (SSE) są ściśle wytyczonymi enklawami wolnymi od obowiązku uiszczania opłat celnych i dla celów działań handlowych, celnych i podatkowych w PHZ traktuje się je jako obce terytorium. Władze indyjskie zatwierdziły 35 specjalnych stref ekonomicznych.

- (17) Z kolei jednostki zorientowane na wywóz są bardziej elastyczne pod względem zajmowanego terytorium i można je ustanawiać w jakiegokolwiek części Indii. Program ten stanowi uzupełnienie SEZS.

- (18) Wniosek o prowadzenie działalności w ramach wspomnianych programów musi zawierać szczegółowe dane dotyczące między innymi planowanych wielkości produkcji, prognozowanych wartości wywozu, wymogów dotyczących przywozu oraz wymogów miejscowych w okresie kolejnych pięciu lat. Jeżeli władze przyjmą wniosek danego przedsiębiorstwa, zostaną mu przesłane warunki załączone do oświadczenia o przyjęciu. Umowa uznająca dane przedsiębiorstwo za podmiot działający w ramach EOUS lub SEZS jest ważna na okres pięciu lat. Umowę można przedłużać na kolejne okresy.

(¹) Zawiadomienie Ministerstwa Handlu i Przemysłu rządu Indii nr 1/2002–07 z dnia 31 marca 2002 r.

- (19) Niezwykle istotnym zobowiązaniem jednostki zorientowanej na wywóz lub specjalnej strefy ekonomicznej, zgodnie z postanowieniami PHZ, jest osiągnięcie przychodów netto w walucie obcej („NFE”), tzn. że w okresie odniesienia (5 lat) całkowita wartość wywozu powinna przewyższać całkowitą wartość towarów przywożonych.
- (20) Jednostki EOUS/SEZS uprawnione są do następujących koncesji:
- zwolnienie z ceł przywozowych na wszystkie rodzaje towarów (włącznie z dobrami inwestycyjnymi, surowcami i towarami konsumenckimi) niezbędnych do wytwarzania, produkcji, przetwarzania lub z nimi związanych;
 - zwolnienie z podatku akcyzowego na towary nabyte ze źródeł miejscowych;
 - zwrot centralnego podatku od sprzedaży od towarów zakupionych na rynku lokalnym;
 - „zwrot należności celnych od wszystkich stawek przemysłowych” w odniesieniu do oleju opałowego wyprodukowanego przez rafinerie krajowe;
 - mechanizm umożliwiający sprzedaż części produkcji na rynku krajowym po uiszczeniu należnych ceł od gotowego produktu w drodze wyjątku od ogólnego wymogu wywozu całości produkcji;
 - zwolnienie z podatku dochodowego zwykle należnego od zysków ze sprzedaży eksportowej zgodnie z działem 10A lub działem 10B Ustawy o podatku dochodowym na okres dziesięciu lat od rozpoczęcia działalności, jednakże nie dłużej niż do 2010 r.;
 - możliwość posiadania 100 % kapitału zagranicznego.
- (21) Mimo że koncesje wchodzące w zakres obydwu programów są w dużej mierze porównywalne, istnieją pomiędzy nimi pewne różnice. Na przykład jedynie EOUs mogą uzyskać 50 % obniżkę ceł należnych od sprzedaży krajowej („sprzedaż DTA”), podczas gdy w SSE w przypadku tego rodzaju sprzedaży płatne jest 100 % należności celnych. W przypadku EOUs wysokość obrotu pochodzącego ze sprzedaży na rynek krajowy po tak obniżonej stawce może wynosić do 50 %.
- (22) Jednostki prowadzące działalność w ramach wyżej wspomnianych programów podlegają kontroli urzędników celnych zgodnie z działem 65 indyjskiej Ustawy o cłach.
- (23) Zgodnie z prawem zobowiązane są one do utrzymywania, we właściwej formie, odpowiednich rejestrów wszystkich przywozów, wykorzystania i zużycia wszystkich materiałów pochodzących z przeprowadzonego przywozu oraz wywozu. Dokumenty te należy okresowo przedstawiać, zgodnie z możliwymi wymaganiami, odpowiednim władzom („kwartalne i roczne sprawozdania okresowe”).
- (24) Jednakże „[jednostki EOUs lub SSE] nie mają w żadnym momencie obowiązku korelowania każdej przesyłki pochodzącej z przywozu z prowadzonym przez siebie wywozem, transferami do innych jednostek, sprzedażą krajową lub zapasami”, zgodnie z treścią ust. 6.11.2 i 7.13.2 Podręcznika procedur.
- (25) Sprzedaż na rynek krajowy jest rozprowadzana i rejestrowana w drodze wydawania zaświadczeń własnych bez obowiązku uprzedniego umieszczenia informacji dotyczących konkretnych transakcji. Proces wysyłki przesyłek EOUs przeznaczonych na wywóz kontroluje urzędnik celny lub urzędnik ds. akcyzy na stałe oddelegowany do EOUs. Dane przedsiębiorstwo zobowiązane jest do pokrycia wypłacanej przez rząd indyjski pensji wyznaczonego mu na stałe urzędnika.
- (26) „Wszystkie działania jednostek SSE w ramach strefy, chyba że określono inaczej, włącznie z wywozem i ponownym przywozem towarów, prowadzone są na podstawie procedury wydawania zaświadczeń własnych”, zgodnie z treścią ust. 7.29 Podręcznika procedur, Część 1. Dlatego też nie przeprowadza się żadnych rutynowych kontroli przesyłek przeznaczonych na wywóz z jednostek SSE.
- (27) W rozpatrywanym przypadku wnioskodawca wykorzystał EOUs. Ponieważ nie skorzystano ze SSE, nie jest konieczne przeprowadzenie analizy możliwości stosowania środków wyrównawczych w tym programie. Wnioskodawca wykorzystał EOUs, aby dokonać przywozu surowców oraz dóbr kapitałowych wolnych od opłaty celnej, aby nabyć towary wolne od opłaty celnej na rynku krajowym, aby otrzymać zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot należności celnych od oleju opałowego, oraz aby sprzedać część swojej produkcji na rynku krajowym. Tak więc wnioskodawca skorzystał ze wszystkich korzyści opisanych w motywie 20 w pkt od i) do v). Wnioskodawca nie skorzystał z korzyści w ramach przepisów dotyczących zwolnienia z podatku dochodowego EOUs (patrz: motyw 53).

d) Wnioski dotyczące EOUs

- (28) Zwolnienia EOUs z dwóch rodzajów ceł przywozowych (tak zwane „cło podstawowe” i „szczególne cło dodatkowe”), zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot cła na olej opałowy stanowią wkład finansowy rządu indyjskiego w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Zrezygnowano z dochodu państwa, który uzyskałoby ono, gdyby nie istniał tego rodzaju program, w ten sposób dodatkowo przenosząc korzyść w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego na wnioskodawcę, ponieważ dzięki temu zapewniono płynność poprzez brak obowiązku zapłacenia zwykle należnych ceł oraz poprzez uzyskanie zwrotu podatku od sprzedaży.

- (29) Jednakże wyłączenie z podatku akcyzowego oraz z jego odpowiednika należności celnych przywózowych (tak zwane „cło dodatkowe”) nie skutkuje rezygnacją ze zwykłego wymagalnego dochodu. Podatek akcyzowy oraz dodatkowe należności celne, w przypadku ich uiszczenia, mogą być wykorzystane jako własny kredyt na przyszłe zobowiązania celne (tak zwany mechanizm „CENVAT”). Dlatego też wspomniane cła nie są ostateczne. Ze względu na kredyt „CENVAT” jedynie wartość dodana stanowi dla przedsiębiorstwa cło ostateczne, nie zaś materiały wykorzystywane jako surowce.
- (30) Dlatego też wyłącznie zwolnienie z cła podstawowego, specjalnego cła dodatkowego, zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot cła na olej opałowy stanowią subsydia w rozumieniu art. 2 rozporządzenia podstawowego. Ich wysokość jest prawnie uzależniona od wielkości wywozu i w związku z tym powinny one mieć charakter szczególny i wyrównawczy zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Celem eksportowym EOU zgodnie z definicją określoną w ust. 6.1 polityki handlu zagranicznego jest *conditio sine qua non* uzyskiwanie środków zachęcających.
- (31) Ponadto subsydiów tych nie można uznać za dozwolony system ceł zwrotnych albo system substytucji ceł zwrotnych w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one ścisłym zasadom określonym w załączniku I (poz. h) oraz i), w załączniku II (definicja oraz zasady systemu ceł zwrotnych) oraz w załączniku III (definicja i zasady systemu substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego.
- (32) O tyle, o ile przepisy dotyczące zwrotu podatku od sprzedaży oraz zwolnienia z należności przywózowej wykorzystywane są do dokonywania zakupu dóbr inwestycyjnych, nie są one zgodne z regułami dotyczącymi dozwolonych systemów substytucji ceł zwrotnych, ponieważ dobra te nie są wykorzystywane w trakcie procesu produkcyjnego, zgodnie z wymogami załącznika I pozycja h) (zwrot podatku od sprzedaży) oraz i) (umorzenie należności przywózowych).
- (33) Ponadto co dotyczy również innych korzyści dostępnych w ramach wspomnianego programu, ustalono, że rząd indyjski nie posiada skutecznego systemu ani procedury kontroli mających na celu potwierdzenie, czy i w jakim zakresie nabyte surowce wolne od opłaty celnej lub surowce objęte zwrotem podatku od sprzedaży oraz celem zwrotnym od oleju opałowego zostały wykorzystane do wytworzenia produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemu substytucji ceł zwrotnych załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego).
- (34) EOU może sprzedawać znaczną część swojej produkcji, wynoszącą do 50 % swojego rocznego obrotu, na rynku krajowym. Dlatego też nie istnieje żaden obowiązek prawny dotyczący wywozu całkowitej ilości wyprodukowanych w wyniku wyżej opisanych działań produktów. Ponadto w związku z procedurą wydawania zaświadczeń własnych te transakcje na rynku krajowym przeprowadzane są poza nadzorem i kontrolą urzędników rządowych. W wyniku tego pozostające pod zamknięciem celnym pomieszczenia EOU nie podlegają przynajmniej częściowo kontroli fizycznej przeprowadzanej przez władze indyjskie. To jednakże wpływa na wzrost wagi dalszych elementów weryfikacyjnych, szczególnie takich jak kontrola połączeń pomiędzy surowcami wolnymi od ceł i powstałymi w wyniku ich wykorzystania produktami przeznaczonymi na wywóz celem zakwalifikowania ich jako system weryfikacji ceł zwrotnych.
- (35) Uwzględniając dalsze przeprowadzone działania weryfikacyjne należy przypomnieć, jak wspomniano w motywie 24, że już w tej chwili *de jure* nie wymaga się od EOU w żadnym momencie korelowania każdej przesyłki przeznaczonej na przywóz z przeznaczeniem odpowiadającego jej produktu wywożonego. Jednakże jedynie tego rodzaju kontrole przesyłek dostarczyłyby władzom indyjskim wystarczających informacji na temat ostatecznego przeznaczenia surowców celem sprawdzenia, czy zwolnienia celne, zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot należności celnych od oleju opałowego nie przekraczają wartości surowców do produkcji przeznaczonej na wywóz. Miesięczne zeznania podatkowe dotyczące sprzedaży na rynek krajowy, przygotowywane na podstawie oceny wewnętrznej, które są okresowo kontrolowane przez władze indyjskie, nie są wystarczające. Wewnętrzne systemy przedsiębiorstwa utrzymywane pomimo braku wynikającego z prawa obowiązku w ramach PHZ, np. system zarządzania partiami produkcyjnymi, nie są wystarczające, aby zastąpić również tego rodzaju kluczowe wymaganie w systemie weryfikacji ceł zwrotnych. Ponadto system weryfikacji ceł zwrotnych powinien być zaprojektowany i wdrożony przez dany rząd, a wdrożenie systemu informacyjnego nie powinno pozostawać wyłącznie w gestii rządów poszczególnych przedsiębiorstw. W wyniku tego ustalono, że ponieważ rząd indyjski nie wymaga od EOU w sposób oczywisty katalogowania połączeń pomiędzy surowcami a powstałymi z nich produktami, rząd indyjski nie stworzył żadnego skutecznego mechanizmu kontroli umożliwiającego ustalenie, które z surowców wykorzystano w produkcji przeznaczonej na wywóz i w jakich ilościach.
- (36) Ponadto rząd Indii nie przeprowadził ani głębszej analizy w oparciu o rzeczywiste nakłady, chociaż byłyby to wymagane przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 i załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego), ani nie wykazał, że żadne nadmierne umorzenia nie miały miejsca.

- (37) Po ujawnieniu tych danych wnioskodawca twierdził, że w rozpatrywanym przypadku nie wykorzystano takiej samej metodologii w rozumieniu art. 22 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, co w dochodzeniu pierwotnym podczas oceny EOUS. Należy zauważyć, że eksporterzy w dochodzeniu pierwotnym przedstawili dowody na to, że nie doszło do nadmiernych umorzeń i z tego powodu zwolnienie z cła na zakup surowców w ramach EOUS nie zostało pierwotnie wyrównane.
- (38) Jednakże wnioskodawca nie dostarczył takich dowodów w niniejszym przypadku. W tym kontekście zauważa się także, że sprzedawał on produkt objęty postępowaniem również na rynku krajowym, tzn. nie wszystkie nabyte surowce wolne od cła zostały rzeczywiście wykorzystane w produkcji przeznaczonej na wywóz. Ponadto szczególnie fakt, iż zgodnie z prawem indyjskim eksporterzy EOUS nie są zobowiązani do korelowania przesyłek przeznaczonych na wywóz z miejscem przeznaczenia odpowiadających, powstałych w ten sposób produktów, stanowi okoliczność, której nie ustalono w pierwotnym dochodzeniu. Dlatego też przedmiotowy program w bieżącym dochodzeniu oceniono zgodnie z przepisami art. 22 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że należy uwzględnić nowe okoliczności. W wyniku tego potwierdza się bieżące ustalenia, zgodnie z którymi EOUS nie stanowi dozwolonego systemu ceł zwrotnych ani substytucji ceł zwrotnych.
- e) Obliczanie wysokości subsydiów**
- (39) Zgodnie z powyższym, przy braku dozwolonego systemu ceł zwrotnych lub systemu substytucji ceł zwrotnych, korzyścią wyrównawczą jest umorzenie całości ceł przywozowych (cła podstawowego i specjalnego cła dodatkowego), zwykle należnych od przywozu, jak również zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot należności celnych od oleju opałowego, które miały miejsce w okresie objętym postępowaniem przeglądowym.
- (40) Po ujawnieniu tych danych wnioskodawca twierdził, że wysokość dotacji, włącznie z dostosowaniem stóp procentowych związanych z niepowtarzającymi się subsydiami, należy obliczyć wyłącznie na podstawie siedmiu miesięcy postępowania przeglądowego, w którym to okresie prowadził on działalność handlową. W ramach rozwiązania zastępczego wnioskodawca wystąpił o uwzględnienie jedynie dziesięciomiesięcznego okresu, obejmującego również jego okres produkcji próbnej.
- (41) Zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego wysokość subsydiów wyrównawczych jest obliczana w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi, których uzyskanie w trakcie okresu objętego dochodzeniem zostanie ustalone. Zgodnie z tym samym przepisem oraz standardową praktyką WE wybrano okres dwunastu miesięcy jako okres objęty postępowaniem przeglądowym, na którym oparto wszelkie ustalenia. Żadne z postanowień rozporządzenia podstawowego nie przewiduje, że można pominąć początkowy okres działalności przedsiębiorstwa. Dlatego też wniosek wnioskodawcy należało odrzucić.
- i) Zwolnienie z należności przywozowych (cło podstawowe i specjalne cło dodatkowe) oraz zwrot podatku od sprzedaży surowców
- (42) Wysokość subsydiów dla wnioskodawcy została obliczona w oparciu o wielkość niepobranych ceł przywozowych (cła podstawowe oraz szczególne cła dodatkowe) dla surowców przywożonych oraz o zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot należności celnych od oleju opałowego, które miały miejsce w okresie objętym postępowaniem przeglądowym. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, poniesione koszty niezbędne dla uzyskania subsydium odjęto od tej sumy celem uzyskania wielkości subsydium w liczniku. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ta wielkość subsydium została rozdzielona pomiędzy przychód z dokonanego wywozu jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wielkości wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Otrzymana w ten sposób stopa subsydiowania wyniosła 12,6 %.
- (43) W tym kontekście wnioskodawca twierdził, że jako licznika należy użyć jedynie części kwoty subsydium bezpośrednio związanej z produktem objętym postępowaniem. Wnioskodawca produkuje niewielką ilość PET o niskim współczynniku lepkości, będącego produktem objętym postępowaniem, oraz produkt przechodzi w postaci amorficznego granulatu PET, które nie są objęte zakresem produktu niniejszego postępowania. Wnioskodawca zaproponował podział kwoty subsydium na podstawie obrotów produktu objętego postępowaniem w porównaniu do obrotu łącznego.
- (44) Jednakże należy zauważyć, że różnych surowców nie można *per se* łączyć bądź z produktem objętym postępowaniem, bądź z PET o niższym współczynniku lepkości oraz z produktem pośrednim, ponieważ tego samego rodzaju surowców można użyć do produkcji wszystkich rodzajów produktów. Ponadto, jak określono w motywach 32 do 38, nie istniał żaden właściwy system weryfikacji dotyczący miejsca ostatecznego przeznaczenia surowców. W takim przypadku oraz zgodnie

z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zarówno licznik, jak i mianownik określono na podstawie całkowitej gamy produktów wnioskodawcy celem określenia kwoty subsydium związanej z produktem objętym postępowaniem. Wnioskodawca nie dowiódł, że jakakolwiek inna metodologia doprowadziłaby do uzyskania bardziej precyzyjnych wyników. W szczególności zauważa się, że nawet w przypadku przyjęcia wniosku mianownik zmniejszono by proporcjonalnie, w wyniku czego uzyskano by taki sam wynik ogólny.

ii) Zwolnienie z należności przywózowych (cło podstawowe i specjalne cło dodatkowe) od dóbr inwestycyjnych

- (45) Inaczej niż w przypadku surowców, dobra inwestycyjne nie są fizycznie włączone do wyrobów końcowych. Zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, korzyść jaką odniosło przedsiębiorstwo będące przedmiotem dochodzenia obliczono na podstawie kwoty niezapłaconych należności celnych od dóbr inwestycyjnych rozłożonych w okresie odzwierciedlającym normalny okres amortyzacji tego rodzaju dóbr inwestycyjnych w gałęzi przemysłu produkującej produkt objęty postępowaniem (tzn. 18,465 roku), co daje stawkę amortyzacji wynoszącą w zaokrągleniu 5,42 %. Kwotę obliczoną w ten sposób, następnie związaną z okresem objętym dochodzeniem przeglądowym, skorygowano poprzez dodanie oprocentowania w tym okresie celem odzwierciedlenia wartości korzyści w czasie i w ten sposób określenia pełnej korzyści, jaką dzięki temu programowi odniósł beneficjent. Kwotę dodanego oprocentowania oparto na rynkowych stopach procentowych w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym w Indii. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, poniesione koszty niezbędne dla uzyskania subsydium odjęto od tej sumy celem uzyskania wielkości subsydium w liczniku. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ta kwota subsydium została rozdzielona pomiędzy przychód z dokonanego wywozu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wielkości wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Otrzymana w ten sposób stopa subsydiowania wyniosła 0,9 %.
- (46) Po ujawnieniu tych danych wnioskodawca twierdził, że należy użyć specyficznego okresu amortyzacji w jego przedsiębiorstwie wynoszącego 18,93 roku, zamiast 18,465 roku, co stanowi połączoną średnią uwzględniającą okres amortyzacji ustalony pierwotnie. Ponadto twierdził on, że jego indywidualny okres amortyzacji odzwierciedla stosowane obecnie standardy przemysłowe w Indiach.

(47) Jednakże jak stwierdzono powyżej, art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wymaga wykorzystania normalnego, tzn. średniego okresu amortyzacji w przemyśle, nie zaś szczególnego okresu amortyzacji stosowanego przez dane przedsiębiorstwo. Ponadto wnioskodawca nie udowodnił, że przemysłowy standard amortyzacyjny w danej gałęzi przemysłu powszechnie wzrósł. Ten argument został więc odrzucony.

(48) Ponadto wnioskodawca twierdził, że w celu obliczenia kwoty subsydium nie należało zaokrąglić stawki amortyzacji.

(49) Jednakże należy zauważyć, że zaokrąglenie nie miało żadnego wpływu na ogólny wynik, dlatego też wniosek ten nie powoduje żadnych konsekwencji.

(50) Dlatego też całkowita kwota subsydium wynosi 13,5 %.

2.2. PROGRAMY PIERWOTNIE PRZEBADANE, Z KTÓRYCH FIRMA NIE KORZYSTAŁA

2.2.1. Program „paszportowy” uprawnień celnego („DEPBS”)

(51) Wnioskodawca nie skorzystał z korzyści w ramach DEPBS.

2.2.2. Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz („EPCGS”)

(52) Ustalono, że wnioskodawca nie dokonywał przywozu dóbr inwestycyjnych w ramach EPCGS i w związku z tym nie zwrócił się o przyznanie pomocy z tego programu.

2.2.3. Program zwolnień z podatku dochodowego

(53) Ustalono, że wnioskodawca, przy braku zysków podlegających opodatkowaniu, otrzymywał korzyści w formie zwolnienia z podatku dochodowego na mocy działu 10B Ustawy o podatku dochodowym z 1961 r. w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym.

2.3. INNE PROGRAMY, Z KTÓRYCH SKORZYSTAŁ WNIOSKODAWCA W ODNIESIENIU DO ROZWAŻANEGO PRODUKTU, KTÓRE UZNANE ZOSTAŁY ZA DZIAŁANIA WYRÓWNAWCZE

2.3.1. Program Kredytów Eksportowych („ECS”)

a) Podstawa prawna

(54) ECS oparty jest na treści działów 21 i 35A indyjskiej Ustawy o bankowości z 1949 r., która umożliwia bankowi Reserve Bank of India („RBI”) kierowanie bankami komercyjnymi w dziedzinie kredytów eksportowych.

(55) Szczegóły tego programu określono w Okólniku Głównym IECD No. 35/04.02.02/2004–05 (kredyt eksportowy w walucie obcej (Foreign Currency Export Credit)) oraz w Okólniku Głównym IECD No. 27/04.02.02/2004–05 (kredyt eksportowy w rupiach (Rupee Export Credit)) banku RBI, skierowanych do wszystkich komercyjnych banków w Indiach.

b) Kwalifikowalność

(56) O pomoc w ramach tego programu mają prawo starać się producenci eksportujący i kupcy eksportujący.

c) Praktyczne zastosowanie

(57) W ramach tego programu RBI ustanawia obligatoryjne maksymalne pułapy stóp procentowych mające zastosowanie do wszystkich kredytów eksportowych, zarówno w rupiach indyjskich, jak i w walucie obcej, których zapłaty komercyjne banki mogą żądać od klientów „celem udostępnienia kredytów eksporterom po międzynarodowo konkurencyjnych stawkach”. ECS składa się z dwóch podprogramów: z programu przedwysyłkowego kredytu eksportowego („kredyt pakujący”) obejmującego kredyty udzielane eksporterowi na sfinansowanie zakupu, przetworzenia, wytworzenia, zapakowania i/lub przesłania towarów przed dokonaniem wywozu oraz z programu powysyłkowego kredytu eksportowego zapewniającego pożyczki na kapitał obrotowy celem finansowania należności wywozowych. RBI poleca również bankom przeznaczanie określonej wielkości ich kredytów bankowych netto na finansowanie wywozu.

(58) W wyniku stosowania postanowień Okólników Głównych banku RBI eksporterzy mogą otrzymać kredyty eksportujące o preferencyjnych stopach procentowych w porównaniu do stóp procentowych zwykłych kredytów komercyjnych („kredyty gotówkowe”), których warunki ustalane są jedynie w zależności od warunków rynkowych. W tej kwestii Okólnik główny dotyczący

kredytów eksportowych w rupiach stanowi, że „maksymalne pułapy stóp procentowych kredytów udzielanych eksporterom zgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika są niższe niż maksymalne stawki pożyczek zwykle pobierane od innych pożyczkobiorców i dlatego też są kwalifikowane są jako ulgowe”.

(59) Dzięki okólnikom głównym RBI wnioskodawca korzystał z preferencyjnych stóp procentowych na kredyty ECS w porównaniu do stóp preferencyjnych kredytów gotówkowych.

d) Wnioski dotyczące ECS

(60) Po pierwsze, preferencyjne stopy procentowe kredytu ECS ustalone w okólnikach głównych banku RBI wspomniane w motywie 55 zmniejszyły koszty oprocentowania wnioskodawcy w porównaniu do kosztów kredytów ustalanych na podstawie warunków rynkowych, w ten sposób umożliwiając wnioskodawcy skorzystanie z korzyści w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, pomimo faktu iż kredyty preferencyjne w ramach ECS przyznawane są przez banki komercyjne, korzyść tę należy uważać za wkład finansowy rządu w rozumieniu art. 2 ust. 1 ppkt iv) rozporządzenia podstawowego. W tym kontekście należy zauważyć, że ani art. 2 ust. 1 ppkt iv) rozporządzenia podstawowego, ani Porozumienie WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych („ASCM”) nie wymaga opłaty ponoszonej z rachunków publicznych, np. zwrotu kosztów banków komercyjnych przez rząd indyjski, celem ustanowienia subsydium, a jedynie wydanego przez rząd polecenia dalszego wykonywania funkcji opisanych w art. 2 ust. 1 ppkt i), ii) i iii) rozporządzenia podstawowego. Bank RBI jest instytucją publiczną, dlatego też podlega definicji „rządu” określonej w art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Bank ten w 100 % jest własnością rządu, realizuje cele polityki publicznej, np. realizuje politykę monetarną, zaś jego zarząd powoływany jest przez rząd indyjski. RBI kieruje prywatnymi podmiotami w ten sposób, że banki komercyjne są związane pewnymi warunkami, takimi jak między innymi i) maksymalne pułapy stóp procentowych kredytów eksportowych ustanowione w okólnikach głównych RBI oraz ii) postanowienia RBI, zgodnie z którymi banki komercyjne muszą przeznaczać określoną wysokość swojego kredytu bankowego netto na finansowanie wywozu. Banki komercyjne zobowiązane są do wykonywania funkcji wspomnianych w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt i) rozporządzenia podstawowego, w tym przypadku jest to udzielanie pożyczek w formie preferencyjnego finansowania wywozu. Tego rodzaju bezpośredni transfer funduszy w formie pożyczek na określonych warunkach zwykle leżałby w gestii rządu i w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt iv) rozporządzenia podstawowego ta praktyka w żadnym sensie nie różni się od praktyk zwykle stosowanych przez rządy. Ponadto subsydium to uważane jest za specyficzne i wyrównawcze, ponieważ preferencyjne stopy procentowe są dostępne nie tylko w odniesieniu do finansowania wywozu i dlatego też zależne są od wielkości wywozu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

e) Obliczanie wysokości subsydiów

- (61) Wysokość subsydiów obliczono na podstawie różnicy pomiędzy odsetkami należnymi od kredytów eksportowych wykorzystanych w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym a kwotą, którą należałoby uiścić, jeżeli zastosowano by takie same stopy procentowe jak w przypadku kredytów komercyjnych wykorzystanych przez wnioskodawcę. Ta wielkość subsydium (w liczniku) została rozdzielona pomiędzy obrót z dokonanego wywozu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsydium to zależy od wielkości wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych ani przetransportowanych. Ustalona w ten sposób stopa subsydium ECS wynosi 0,4 %.

2.3.2. Program bodźców gospodarczych dla Bengalii Zachodniej („WBIS”)

- (62) Szczegółowy opis WBIS znajduje się w komunikacie Departamentu Handlu i Przemysłu Rządu Bengalii Zachodniej („GOWB”) nr 588-CI/H z dnia 22 czerwca 1999 r. („WBIS 1999”) zastąpionego ostatnio komunikatem nr 134-CI/O/Incentive/17/03/I z dnia 24 marca 2004 r. („WBIS 2004”). W toku dochodzenia ustalono, że korzyść otrzymana przez wnioskodawcę nie była znaczna i dlatego też WBIS nie zostanie poddany dalszej analizie.

3. CAŁKOWITA WYSOKOŚĆ SUBSYDIÓW WYRÓWNAWCZYCH

- (63) Biorąc pod uwagę ustalenia dotyczące omówionych powyżej programów, dla wnioskodawcy określono następującą wysokość subsydiów wyrównawczych:

	ECS	EOUS	Ogółem
South Asian Petrochem Limited	0,4 %	13,5 %	13,9 %

E. ZMIANA ŚRODKÓW PODDANYCH PRZEGLĄDOWI

- (64) Zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wysokość cła wyrównawczego powinna być niższa niż całkowita wysokość subsydiów wyrównawczych, jeżeli takie niższe cło skutecznie usuwa szkody ponoszone przez przemysł wspólnotowy. W dochodzeniu pierwotnym ogólny poziom usuwający szkodę został określony na poziomie 44,3 %, co przewyższa stopę subsydium ustanowioną dla wnioskodawcy.
- (65) Na podstawie ustaleń poczynionych w trakcie dochodzenia przeglądowego, stwierdza się, że przywóz na teren Wspólnoty produktu objętego postępowaniem,

produkowanego i wywożonego przez wnioskodawcę powinien podlegać cłu wyrównawczemu, którego stawka odpowiadać będzie indywidualnej stawce subsydiów ustalonej dla tego przedsiębiorstwa, tzn. 13,9 %. Ponieważ cło nałożone na mocy rozporządzenia (WE) nr 2603/2000 miało formę określonej kwoty na tonę, wyżej wspomnianą stawkę celną dla wnioskodawcy również przeliczono na określoną kwotę wynoszącą 106,5 EUR za tonę.

- (66) Z tego względu należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2603/2000.

F. ZOBOWIĄZANIE

- (67) Wnioskodawca zaoferował zobowiązanie cenowe dotyczące wywozu produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (68) Po przeanalizowaniu oferty Komisja uważa zobowiązanie za możliwe do przyjęcia, ponieważ jego zastosowanie spowodowałoby usunięcie szkodliwych skutków subsydiowania. Ponadto regularnie składane szczegółowe sprawozdania, które wnioskodawca zobowiązał się przedstawiać Komisji, umożliwią jej prowadzenie skutecznej kontroli. Ponadto natura produktu i struktura sprzedaży stosowana przez wnioskodawcę sprawia, że zdaniem Komisji ryzyko obejścia zobowiązania jest ograniczone.
- (69) Celem zapewnienia skutecznego poszanowania i kontroli powziętego zobowiązania, w przypadku przedstawienia wniosku o dopuszczenie do swobodnego obrotu zgodnie ze złożonym zobowiązaniem, zwolnienie z cła zależne jest od przedłożenia władzom celnym zainteresowanego Państwa Członkowskiego ważnej „faktury handlowej” wydanej przez wnioskodawcę, zawierającej informacje wymienione w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2603/2000. Jeżeli tego rodzaju faktura nie zostanie przedstawiona lub gdy nie jest ona zgodna z produktem przedstawionym władzom celnym, należy uiścić właściwą kwotę cła wyrównawczego celem zapewnienia skutecznego wykonania zobowiązania.

- (70) W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, może zostać nałożone cło antydumpingowe zgodnie z art. 13 ust. 9 i ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

G. ZAWIADOMIENIE O ŚRODKACH ORAZ OKRES ICH TRWANIA

- (71) Wnioskodawca oraz rząd Indii zostali poinformowani o istotnych faktach i ustaleniach, w oparciu o które zaproponowano zmianę rozporządzenia (WE) nr 2603/2000 i mieli oni możliwość zgłoszenia uwag. Jedynie wnioskodawca przedstawił swoje uwagi, w szczególności dotyczące EOUS, które wystosował w kontekście przedstawionych powyżej odpowiednich wniosków w dziale 2.1.1.d),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzenie (WE) nr 2603/2000 wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 1 ust. 3 do tabeli wyszczególniającej producentów indyjskich dodaje się, co następuje:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Cło ostateczne (EUR za tonę)	Dodatkowy kod TARIC
„Indie	South Asian Petrochem Limited	106,5	A585”;

b) w art. 2 ust. 3 do tabeli dodaje się, co następuje:

Przedsiębiorstwo	Państwo	Dodatkowy kod TARIC
„South Asian Petrochem Limited	Indie	A585”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 6 października 2005 r.

W imieniu Rady
A. DARLING
Przewodniczący